

Üç İyi Arkadaş

Bugün seni özledim sevgili aynacık. Hemen akşam olsun istedim. Çünkü benim için hazırladığın güzel masalları özlemiştim. Çağırdım çağırdım, gelmedin. Şöyler misin, masallar hep gece olunca mı okunmalı? Ve aynacık ay gökyüzüne çıkar-çıkamaz, soluğu padişah kızı'nın yanında almış. Masalı anlatmaya başlamadan önce ona şunları söylemiş: Masallar gecenin karanlığında yaşar. Hem uyumadan önce anlatılsın ki güzel rüyalar göresin.

Haydi şimdi dinlemeye başla... Baratis adındaki bir ülkede kış mevsimi çok uzun geçermiş. Öyle soğuk olmuş ki; ilkbahar hiç gelmeyecek sanılırmış. Artık insanlar soğuk gecelerden sıkılırlarmış. Dua ederlermiş. Sıcak günlerin gelmesini isterlermiş. Bahar gelir-gelmez de insanlar kendilerini sokağa atarlarmış. Kırılarda gezintiye çıkarlar, çiçek toplarlarmış. Çocuklar bütün kış boyunca dışarıda oynauamadıkları oyunların tadını doya doya çıkarırlarmış. Kışın donan nehirler, gürül gürül aköaya başlarmış. Boyunlarını büken ağaçlar gökyüzüne doğru uzanırlarmış.

Yani ilkbahar tüm güzelliğiyle gelirmiş insanların arasına. İşte bu ülkede uzun kış mevsiminin ardından bu güzel baharlardan birisi çıkagelmiş. Çoluk-çocuk insanlar kendilerini sokaklara atmışlar. Bu insanlar arasında üç tane can-ciğer arkadaş varmış. Bunlar da tabiatın tadını çıkarmak için yemyeşil dağlara tırmanmaya başlamışlar. Konuşa konuşa yürüyorlar, ağır ağır ormanın derinliklerine dalıyorlarmış. Bir süre sonra yorgunluk hisseden bu üç arkadaş kocaman bir çam ağacının gölgesine oturmuşlar. Az ileride usulca akan bir derenin şırıltısını duyuyorlarmış.

Bahar yeli yaprakları hafif hafif sarsıyormuş. Bu üç arkadaş sohbet ederken, birisinin eline çiviye benzer bir şey batmış. Elini kanatan şeyi merak eden adam toprağı sıvazlarken birden demir bir kapak yerinden oynamış. İyice meraklanan adam kapağın altında ne olduğunu öğrenmek istemiş ve kapağı kaldırmış. Bir de ne görsünler, içeriye doğru uzanan karanlık mı karanlık daracık bir yol çıkmış ortaya. Önce ürkmüşler karanlıktan. İçeri girmekten çekinmişler. Fakat bir cesaret gelivermiş üzerlerine başlamışlar yürümeye. Yirmi adım ancak yürümüşler, birden jarşlarına üç adam boyunda bir kapı çıkmış. Korkarak itmişler kapıyı. Bu kapı, büyük bir odaya açılıyormuş. Üç arkadaş hayretler içinde kalmışlar. Sanki odanın içinde güneşten bir parça varmış. Parıl parıl parlıyormuş oda. Çil çil altınlar, küme küme duruyorlarmış yerlerde. Yakutlar, elmaslar, inciler... Çılgına dönen adamlar öücevherlerin

içine atmışlar kendilerini. “Zengin olduk, zengin olduk” diye bağıryorlarmış. Bir süre sonra yorulmuşlar ve bir köşeye oturmuşlar.

Birisi;

– Bu mücevherleri nasıl taşıyacağız, diye sormuş. Diğeri ibir fikir atmış ortaya:

– Ben şehre gideyim. Siz burada bekleyin. Atları alıp hemen dönerim. Sonra da hep beraber yola koyuluruz. Bu fikir kabul edilmiş. İkisi beklemeye başlamışlar, üçüncüsü şehre doğru yola çıkmış. Giderken aklına öyle kötü düşünceler girmiş ki; arkadaşlarını öldürmeye karar vermiş. Şöyle düşünmüş: – Neden o kadar parayı üçe böleyim ki? Paranın tamamı benim olabilir. Bu düşünceden bir türlü vazgeçemiyormuş. Eve varınca karısına;

– Artık çok zengin olacağız, demiş. Hemen tencereler dolusu yemek hazırla. Arkadaşlarım acıkmıştır. Onlara götüreceğim. Ben çarşıya gidiyorum, almam gerekenler var. Adam evden çıkmış, tanıdığı ne kadar kişi varsa bir bir ziyaret etmiş. Atlarını bir süre için ödünç almış. Eve dönerken kuvvetli bir zehir satın almayı da unutmamış. Heyecanla eve gelmiş, karısının yemekleri hazırladığını görünce daha bir heyecan kaplamış yüreğini. Karısı görmeden cebindeki zehiri çıkarmış, yemeklere koyup bir güzel karıştırmış. Daha fazla zaman kaybetmeden yemekleri yanına almış ve atlarla yola çıkmış. Giderken de düşüncelere dalmış:

– Şimdi arkadaşlarım ne çok meraklanmışlardır. Pek de acıkmışlardır. Kimbilir nasıl da yiyecekler bu lezzetli yemekleri. Ben de onları seyredeceğim. Yaşasın hazinenin tamamı benim olacak. İkisini de öldüreceğim. Fakat hazinenin yanında kalan iki arkadaşı da boş durmamışlar. Onların da akıllarında kötü düşünceler gezinmekteymiş. Aralarında şöyle konuşmuşlar:

– Gelir-gelmez onu öldürmeliyiz. Neden hazineyi üçe bölelim ki? İkiye böleriz daha çok paramız olur. Heyecanla bekliyorlarmış. Biri kapının sağ köşesine, diğeri kapının sol köşesine yerleşmiş. Saatler geçmiş aradan ve nihayet atların nal seslerini duymuşlar. Adam da arkadaşlarına seslene seslene geliyormuş:

– Ben geldim. Güzel güzel yemekler getirdim size. İçeriden sevinç çılgınlıkları yükselmiş, fakat yerlerinden kımışdamamışlar: – Hoşgeldin, sevgili dostumuz. Gözümüz yollarda kaldı. Nerelerdeydin? Bizi merakta bırakman hiç doğru değil. Adam yavaş yavaş odaya doğru yürümüştü. Tam kapının ağzına gelmiş ki; ikisi birden adamın üzerine atlamışlar. Bir çırpıda öldürüvermişler arkadaşlarını. Hiç de üzülmemişler bunu yaptıkları için. Güle-oyunaya yemekleri önlerine çekmişler. Başlamışlar afiyetle yemeye. Fakat pek kısa bir aradan sonra zehir etkisini göstermiş. İkisi de ne olduğunu anlayamadan son nefeslerini vermişler. Böylece hazineye üçü de sahip olamamış. Açgözlülükleri yüzünden hazinenin tamamını kaybetmişler. Paylaşmanın ne kadar güzel, insanları sevmenin ne kadar yüce bir duygu olduğunu hiçbir

zaman öğrenemedikleri için canlarından olmuşlar. Bu hayatta paradan güzel öyle çok şey var ki...

Masalın yazarı; Naz Ferniba

<https://www.masal.org/uc-iyi-arkadas.html>